

[Dahlggaard.]

Udvalg af administrativ Karakter til Forberedelse af nye Love, til Undersøgelser af forskellig Art o. s. v. og saa de Udvalg og Kommissioner, der direkte foreligger i de Tilfælde, hvor store Interessekonflikter kan komme til at foreligge for Statens Embedsmænd.

Jeg skal i øvrigt om hele denne Sag kun sige følgende, at jeg første Gang, jeg havde Ordet, tillod mig at sige, at det utvivlsomt vilde være lykkeligt for Staten, om Folketinget efter denne Debat ikke lod Tvivl tilbage om, at Tinget misbilligede, hvad der er sket, og heller ikke lod Tvivl tilbage om, at Tinget havde Villie til i Fremtiden at drage de rette Grænser mellem Statsadministrationens Embeder og de store Erhvervsinteresser. Jeg vilde have fundet det naturligt, om Folketinget kunde have givet Udtryk derfor gennem en Udtalelse under denne Forhandling; men den højtærede Formand har afgjort, at en saadan Udtalelse ikke kan komme til Behandling under denne Forhandling i Henhold til Forretningsordenen. Jeg maa maaske i denne Forbindelse sige, at den højtærede Formands Afgørelse, der selvfølgelig er rigtig, naar Formanden har truffet den, indeholder i øvrigt et Par interessante Momenter. Den indeholder for det første det Moment, at det nuværende Præsidium underkender Præsidiets Afgørelse i Efteraaret 1922.

Formanden: Jeg henstiller til det ærede Medlem ikke at drøfte dette Spørgsmaal om Formandens Afgørelse.

Dahlggaard: Det er heller ikke min Hensigt, men den højtærede Formand vil sikkert give mig Tilladelse til endnu at sige, at Afgørelsen indeholder tillige det politisk interessante Moment, at den Dagsorden, der i Oktober 1922 frelste Ministeriet Neergaard, altsaa var stillet og vedtaget paa et efter Forretningsordenen ulovligt Grundlag. Det er den nuværende højtærede Formand for Landstinget, der har Ansvar for denne Fortolkning af Forretningsordenen.

Men selv om der altsaa ikke kan stilles Forslag til en Udtalelse under denne Forhandling, er det dog, tror jeg, værdifuldt nu henimod Slutningen af Forhandlingen at kunne fastslaa, at der her i Tinget ikke er nogen, der har forsvaret hverken Honorarerens Størrelse eller Dobbeltbetalingen. Der er kun givet Udtryk for, at det, der er sket, er utilbørligt. Selvfølgelig med Undtagelse af det ærede Medlem Hr. Slebsager — ingen vil vel heller vente, at han paa dette

Omraade skulde have den samme Opfattelse som den øvrige Del af Tingets Medlemmer. Der er heller ingen, der har forsvaret de Synspunkter, der ligger til Grund for Departementschefens nuværende Stilling i Afviklingskassen. Ingen har givet Udtryk for andet end, at man finder det uheldigt, paa samme Maade som Finansudvalget under sin Forhandling enstemmig har fundet det.

Hvad der nu end videre kan ske i denne Sag, maa jeg derfor sige, at der ligger heri en Rettesnor for Ministeriets Handlinger i den kommende Tid, og dersom Ministeriet intet Hensyn tager dertil, handler Ministeriet altsaa mod Finansudvalgets enstemmige Opfattelse og handler paa en Maade, som ingen i dette Ting har ønsket at forsvare. Og hvis det skete, skulde jeg dog tro, at Folketinget vil finde en Form for at give fornødent Udtryk for sin Mening.

Jeg har endnu kun tilbage en Bemærkning til den højtærede Minister i Anledning af hans Udtalelse angaaende Fortolkningen af Banklovens § 13, 3die Stykke. Den højtærede Minister sagde, at Bankinspektoratet og Ministeriet fortolkede det saaledes, at ind under § 13, 3die Stykke, faldt kun Aktier, Kreditforenings- og Hypotekforeningsobligationer, Stats- og Kommuneobligationer, altsaa Bankens egentlige Fondsbeholdning. Derimod, siger Ministeren, falder ind derunder ikke almindelige Panteobligationer og Gældsbreve.

Dertil vil jeg sige, at denne Fortolkning er ikke almindelig kendt i Befolkningen, og jeg vil tilføje, at i Realiteten betyder dette jo, at Hovedmassen af mange Bankers virkelige Værdipapirbeholdninger ikke paa det Punkt, jeg her har berørt, er underkastet Kontrol. Jeg forbeholder mig derfor at komme tilbage til denne Sag i Finansudvalget paa Grundlag af det Andragende, der foreligger der til Behandling vedrørende denne Sag.

Holstein: Den højtærede Handelsminister og det ærede Medlem Hr. Slebsager har paataget sig Defensoratet i en Sag, der er saa haabløs, og som ligger saa daarligt, at jeg tror, at selv den forulykkede Prokurator i „Gulddaasen“ vilde have nægtet at procedere den. Af alle den højtærede Regerings Landmandsbanksager forekommer denne mig at være, om ikke den største, saa i hvert Fald fra et Utilbørlighedssynspunkt den mest graverende. I alle de andre Tilfælde havde den højtærede Regering, naar man vilde være imødekommende og kulant — og det har jo dette Ting været